

Octubre convuls

À

Acabem un mes d'octubre que ha esdevingut, a nivell polític i social, especialment tens, convuls i, malgrat tot, il·lusionant. Efectivament, el primer dia anàvem a votar amb l'amenaça real de tancament de col·legis electorals i les imatges d'una violència que a Manresa només va passar de prop. Jo vaig estar a l'Institut Lluís de Peguera i allí els vots favorables van sumar, curiosament 1808. Una xifra prou significativa que ens remunta a la data on els manresans férem la crema del paper segellat, a principis de la Guerra del Francès. A partir d'aquí els esdeveniments s'han accelerat, des d'una vaga general de rebuig a la violència policial dels cossos espanyols, anades i vingudes sobre si es declara, o no, la independència i quan aquesta es fa formalment efectiva el govern no la publica al diari oficial corresponent. desapareix, literalment, de cap de setmana i reapareix el dilluns entre Catalunya i Brussel·les. No cal dir, atès que aquest és un procés on la implicació popular ha estat determinant i on tothom té la seva pròpia manera de veure i entendre les coses, que han sortit opinions per a tots els gustos, com també estats d'ànims diversos, des de la desesperació a la confiança i l'optimisme mesurat. I això és bo, naturalment.

D'entrada us he de confessar que la proclamació i la defensa inicial de la independència me la imaginava una mica més èpica i de resistència clàssica, si bé pacífica, en la mesura del possible, almenys de la nostra part, en la línia de l'1 d'octubre, per fer evident al món la nostra voluntat de llibertat. En canvi, per falta de valentia o excés d'estratègia, que el temps dirà si ha estat, o no, encertada, anem ara per uns altres viarany. Potser no hi ha altre remei, però un punt de feblesa a l'hora de tenir a punt per al combat les nostres mínimes estructures d'estat (seguretat, mitjans públics de comunicació, economia, etc.) sí que m'ha semblat evident. Molts mesos de preparació, però, en darrer terme, no tot estava, pel que sembla tan ben planificat per aguantar l'embat foll i indiscriminat d'un estat antic, ranci, però sempre contundent a l'hora de defensar la seva nació esdevinguda quasi religió.

Sigui com sigui no hi ha res perdut encara i innovar, com ho estem fent, a l'hora d'exercir la sobirania és un actiu que cal posar també en valor. Caldrà veure ara si una revolució de vellut pot reeixir perquè històricament seria potser la primera que aconsegueix amb tota una estructura estatal -a més de l'opinió pública espanyola- en contra. Ànims!